



Тарек Елтајеб
(Судан)

Роден е од судански родители во Каиро, 1959. Почнува да пишува во 1985 и оттогаш соработува во бројни арапски весници и списанија во Европа и арапските земји. До сега му се објавени во Виена две збирки поезија на германски и арапски (во 1999 и 2002) и превод на романот *Градови без ѓалми* (2000) првобитно објавен во Каиро 1992, кој е објавен и на француски во 1999. Има добиено разни стипендии во текот на 1990-ите, а веќе втора година е на една тригодишна стипендија на австриската влада. Живее во Виена.

Tarek Eltayeb
(Sudan)

Born of Sudanese parents in Cairo, Egypt, in 1959. Started writing in 1985. Besides numerous contributions to Arabic newspapers and magazines both in Europe and in Arab countries, he has published several books in Arabic since 1992. "edition selene" publishers, Vienna, have brought out two volumes of poetry, *Ein mit Tauben und Gurren gefüllter Koffer* in German and Arabic in 1999 and *Aus dem Teppich meiner Schatten* in 2002, as well as the translation of the novel first published in Cairo in 1992, *Städte ohne Dattelpalmen* (2000), which was also published in French in 1999.

After having received various scholarships in the 1990s, the author was granted the Federal Chancellery's project scholarship for 2001/02, 2002/03 and 2003/04. Lives in Vienna.

КАФЕ И ВОДА

Сто пати дневно, ми вели:
 "Мора да се вратам. Тука нема милост.
 А таму има топлина и присност и..."
 Па потем замолчува.
 Го прашувам: "Таму?
 А каде е тоа?"

42 STRUGA POETRY EVENINGS

Ми посочува некаде.
Лицето му е безизразно
и не вели ништо повеќе.
Го поземам за рака.
Одиме во една кафеана
и седнуваме на тивка маса.
Му нарачувам кафе
а за себе вода.
Му зборувам на арапски
и му мешам вода во кафето.
Ми се лути: “Да не си луд?”
И проба да ја оддели водата
од кафето.
Се обидува.
Се труди да ја врати водата
во водата.

Виена, Кафе Гринштјидл, 27 јуни 1997

COFFEE AND WATER

A hundred times a day, he says,
“I’ll have to return. Here, there is no mercy.
There, there is kindness and warmth and ...”
Then he falls silent.
I ask him, “There?
Where is that?”
He points somewhere.
His face is expressionless,
and he does not say anything anymore.
I take his hand.
We go to a café
and sit down at a quiet corner table.
I order coffee for him
and water for me.
I speak to him in Arabic
and mix water into the coffee.
He is annoyed, “Are you crazy?”
He tries to remove the water
from the coffee.
He tries to.
He tries to get the water back
into the water. **Vienna, Café Griensteidl, June 27th, 1997**